

Buletinul de știri NS

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1163

29.06.2025 (136)

Hitler la război : Ce s-a întâmplat *cu adevărat*?

de A.V. Schaerffenberg

Partea 10

Capitolul 9: Bătălia din Marea Britanie

Ea (Anglia) a mers împreună cu restul, va fi purtată împreună cu restul și va fi spânzurată împreună cu restul. Ea a pornit pe o cale descendentă și trebuie acum să se confrunte cu marea ei dilemă."

Dr. Joseph Goebbels, jurnal, 28 februarie
1945

Odată cu înfrângerea Franței, războiul din Europa s-a încheiat efectiv. Continuarea ostilităților era inutilă și nejustificată. Britanicii, care fuseseră literalmente alungați în mare, se aflau singuri într-o poziție fără speranță. Singurul lor potențial aliat de valoare militară era Statele Unite. Dar majoritatea covârșitoare a poporului american și a membrilor Congresului se opuneau cu fermitate intervenției, în ciuda tuturor lingușirilor lui Roosevelt și ale producătorilor de filme kosher de la Hollywood. Nu, yankeii nu vor veni prea curând. Iar o repetare în secolul XX a cuceririi

Angliei de către William Cuceritorul în secolul XI părea iminentă. Adolf Hitler avea însă ceva cu totul diferit în minte.

Încă de la scrierea *Mein Kampf* în 1924, era hotărât să ajungă la un acord cu britanicii. El credea că imperiul lor era esențial pentru stabilitatea mondială și că poporul său arian, înrudit rasial, era aliatul natural al Germaniei. Noua ordine mondială imaginată de el era reprezentată de Statele Unite ale Europei conduse de Reich pe continent până în Ucraina, după distrugerea comunismului sovietic. Restul globului ar fi împărțit între Italia în Marea Mediterană și Japonia în Orientul Îndepărtat; S.U.A. în toate Americile, cu Marea Britanie ca putere colonială dominantă pe mări, precum și în Africa și India.

Deși această viziune a unui fel de *Pax Aryana* (Hitler s-a referit la japonezi ca la "arienii Orientului") a fost, fără îndoială, sănătoasă - o întruchipare globală a *Realpolitik* - și chiar de dorit, ea a fost stricată de guvernele evreiești care au prevalat asupra majorității acestor țări. Fără o conducere gentilă neafectată de evrei influenți cu propriile lor agende internaționale, o astfel de pace universală nu putea și nu se poate materializa. Incredibil, Adolf Hitler, care a creat prima mișcare de masă conștientă de evrei din istorie, i-a subestimat pe evrei. "Cel mai bun sânge din Anglia și America de Nord va merge cu noi", a presupus el inocent. Când, după ce cel mai bun prieten al său, Rudolf Hess, a înțeles că misiunea sa cu sens unic în Anglia în numele cooperării cu Germania a eșuat, i-a scris soției sale: "Nu ne-am dat seama atunci în ce măsură autoritățile guvernamentale britanice nu mai controlau propria țară".

Pax Aryana dorită de Hitler ar fi fost posibilă numai dacă *Uniunea Britanică a Fasciștilor* a lui Sir Oswald Moseley s-ar fi instalat în Parlamentul britanic sau dacă *Legiunea de Argint* a lui William Dudley Pelley ar fi preluat conducerea Congresului Statelor Unite. Guvernele aliate erau incapabile să colaboreze cu Hitler, oricât de mult ar fi fost o astfel de cooperare în interesul poporului lor. La fel ca Roosevelt, ele pur și simplu au *investit* prea mult în evrei sau, la fel ca Churchill, au fost ele însele personal *îndatorate* evreilor. De exemplu, în jurnalul privat al lui Henry Wallace, vicepreședintele deschis comunist al F.D.R., citim despre o reuniune a Cabinetului din mai 1942, în care secretarul de stat american a consemnat că "distrugerea Imperiului Britanic este obiectivul președintelui, începând cu India".

Comparați intențiile F.D.R., declarate în timpul războiului, când poporul britanic aștepta mai ales ajutorul Americii, cu dorința Führerului de a-și păstra Imperiul. Roosevelt știa că Churchill a făcut bani ca falsificator de artă, falsificând picturile unui obscur artist francez post-impressionist (Charles Mauren), sigur mort, și a folosit scandalul pentru a-l intimida pe prim-ministrul britanic. În contrast puternic, Hitler a glumit odată că, după război, îi va permite lui Churchill să continue să picteze. Toate anii 1930 și jumătate din cel de-al Doilea Război Mondial aveau să

treacă înainte ca Führerul să renunțe la visul său de prietenie anglo-germană.

Dar în vara anului 1940, cu armatele sale triumfătoare pe continent, era nerăbdător să încheie o pace permanentă, dacă nu chiar o alianță cu britanicii. "Nu mai văd niciun rost pentru continuarea acestui conflict", le-a spus el într-un discurs public la radio. "Să ne gândim la greutățile insuportabile pe care vor trebui să le îndure femeile și copiii noștri din ambele țări, dacă vom permite ca acest război fără sens să continue. Vorbesc acum, nu ca un om învins care cere pace, ci ca liderul unor forțe armate victorioase care cere rațiune". El nu a făcut niciun fel de pretenții asupra Imperiului; nu a cerut niciun fel de condiții de capitulare, deoarece înfrângerea Angliei nu se potrivea cu viziunea sa despre Statele Unite ale Europei, din care Marea Britanie făcea parte. În schimb, el a prezentat cele mai generoase oferte de cooperare făcute vreodată de un cuceritor dușmanilor umiliți pe câmpul de luptă.

În plus față de renunțarea la operațiunile militare împotriva Marii Britanii, Führerul s-a oferit să își retragă imediat armatele din toate teritoriile ocupate, cu excepția orașului german Danzig, și a pus la dispoziția Angliei 25 de divizii Wehrmacht împotriva tuturor dușmanilor săi. Vorbind cu feldmareșalul Gerd von Rundstedt după eșecul Angliei de la Dunkerque, "el a spus că tot ce dorea de la Marea Britanie era ca aceasta să recunoască poziția Germaniei pe continent ... El a încheiat spunând că scopul său era să facă pace cu Marea Britanie pe o bază pe care aceasta să o considere compatibilă cu onoarea ei de a accepta" (Walsh, 42).

Regele Suediei neutre, Papa Pius al XII-lea și regina Elisabeta a Marii Britanii s-au alăturat lui Hitler în apelul către Churchill de a pune capăt războiului. Cu toate acestea, cetățenii de rând nu au fost lăsați să afle aproape nimic despre oferta fără precedent a lui Hitler. Chiar și așa, după căderea Franței, sondajele din ziare au arătat că *mai mult de 50%* dintre britanici nu doreau ca liderii lor să continue războiul. Poziția lor favorabilă păcii a fost practic reflectată de jumătate dintre membrii cabinetului, care au îndemnat la acceptarea ofertei lui Hitler. Churchill a reușit să ascundă toate detaliile acestei propuneri mărinimoase atât de mase, cât și de propriul său guvern. Dacă aceste detalii ar fi fost făcute cunoscute, și-a dat seama că majoritatea ar fi cântărit împotriva sa, lăsându-l în imposibilitatea de a-și plăti datoriile zdrobitoare, care erau preluate de interesele evreiești pro-război față de care era înrobitor.

După ce britanicii au plecat la război, antisemitismul s-a răspândit în întreaga lor țară. Erau indignați de catastrofa în care fuseseră conduși de oameni ca Hore-Belisha și colegii săi de trib. Potrivit intrării sale în *Wikipedia* on-line, "Chiar și cei care nu i se opuneau cu vehemență l-au poreclit "Horeb", ca un joc de cuvinte umoristic pe seama rasei sale, Horeb fiind menționat în Biblia ebraică ca locul unde a fost făcut vițelul de aur. La acea vreme, era larg acceptat faptul că Belisha era

mai preocupat de evrei decât de Marea Britanie. Ca urmare, el dorea ca Marea Britanie să lupte cu Germania doar pentru a-i salva pe evrei".

În primele luni ale celui de-al Doilea Război Mondial, un cântec antievreiesc a fost atât de popular în rândul militarilor, încât a fost interzis în toate forțele armate. Cântat pe melodia unui cunoscut marș religios, "Onward, Christian soldiers" (Înainte, soldați creștini), versurile sale ireverențioase nu numai că exprimau disprețul britanic față de conflict, dar dădeau dovadă de perspicacitate politică:

"Înainte, armată de recruți! Nu aveți de ce să vă temeți.

Israel Hore-Belisha vă va conduce din spate.

Îmbrăcat de Monty Burton (un evreu care a dominat industria confecțiilor din Anglia),

hrănit cu plăcinte Lyons (Abraham Lyons, care a controlat industria de panificație din Anglia),

luptă pentru cucerirea idișilor, în timp ce britanicii mor.

Înainte, armată de recruți, în marș spre război!

Să luptăm și să murim pentru evrei, așa cum am făcut-o și înainte.

Trebuie să mori pentru Polonia, plătește-ți datoria de mulțumire către binefăcătorii voștri, băncile internaționale.

Supuneți-i din nou pe germani sub o stea evreiască.

Înainte, soldați creștini, goyim care sunteți!

Duși la abator ca o turmă de oi

prin propaganda mincinoasă care v-a adormit pe toți.

Deci, pentru Israelul de peste mări trebuie să lupti și să mori

că Markus Spence și Lowenstein (proprietari evrei de ziare)

poate profita de timpul nostru.

Înainte în Polonia, un milion de oameni vor cădea

ca domnia de teroare a lui Iuda să ne țină pe toți în priză."

Churchill avea mai mult decât cântece ingenioase de care să se îngrijoreze. Avea probleme în a bloca scurgerile publice ale planurilor de pace ale lui Hitler. La 20 iulie 1940, un membru proeminent al aristocrației britanice, lordul Lothian, le-a cerut direct germanilor o copie a termenilor lor. Prin intermediul interceptărilor telefonice, Churchill a aflat de cererea lordului Lothian și i-a ordonat acestuia să înceteze imediat orice comunicare cu autoritățile Reichului. Ulterior, el l-a informat pe ambasadorul britanic că va suspenda orice dialog cu reprezentanții Berlinului, care încercau cu disperare să facă cunoscute și să înțeleagă propunerile lui Hitler de către guvernul de la Londra. Prin puterile sale de prim-ministru, doar

Churchill și anturajul său apropiat cunoșteau amploarea ofertei generoase a Führerului și nu aveau de gând să facă publică această generozitate.

În aceeași zi în care i-a ordonat ambasadorului britanic să se abțină de la orice contact cu germanii, Churchill l-a chemat pe comandantul-șef al Bomber Command, Charles Portel, întrebându-l cât de curând ar putea lansa un raid terorist la scară largă asupra Berlinului. Portel a răspuns că, întrucât Luftwaffe își limitase până atunci atacurile la obiective militare, Royal Air Force nu putea bombarda în mod legal capitala inamică, întrucât atât Anglia, cât și Germania erau legate prin semnătură de dreptul internațional. Cu puțin timp înainte de întâlnirea lor, Churchill i-a spus ambasadorului american, Joseph P. Kennedy, că dorea ca Hitler să înceapă bombardarea centrelor civile britanice, ca mijloc de a zădărnici mișcarea pacifistă care lua amploare în rândul publicului și al guvernului.

La 24 august 1940, dorința i-a fost îndeplinită, când pilotul unui singur Heinkel HE-111 și-a depășit ținta pentru a lansa două sau trei bombe care au explodat chiar în interiorul limitelor estice ale orașului Londra. Nu au existat morți sau răniți, iar pagubele materiale au fost extrem de mici. Luftwaffe a notificat eroarea Crucii Roșii Internaționale și a transmis-o autorităților britanice prin Elveția neutră. A doua zi, Churchill a făcut ceva care merita demiterea și chiar urmărirea penală de către propriul său guvern. Fără să informeze Parlamentul, Cabinetul sau chiar Comandamentul bombardierelor, a ordonat ca 100 de bombardiere medii *Wellington* și *Whitney* să atace Berlinul. Mulți dintre intruși au fost doborâți, dar nu înainte de a ucide câțiva bărbați, femei și copii necombatanți. Nicio instalație militară nu a suferit pagube. Hitler a interzis Luftwaffe să riposteze.

În următoarele zece zile, RAF a revenit în capitala Reichului în șapte raiduri, toate asemănătoare, în sensul că zonele rezidențiale erau întotdeauna vizate. Numărul morților din rândul civililor germani a început să crească. Cu toate acestea, Führerul s-a abținut de la contraatac, în timp ce diplomații săi se străduiau frenetic să ajungă la o înțelegere pașnică sau la un acord fundamental cu omologii lor britanici. Prim-ministrul le-a ordonat însă să nu mai audă niciun apel la rațiune. Sub presiunea politică crescândă a poporului german, care cerea dreptate pentru uciderea civililor nevinovați, Hitler a ordonat cu reticență primul raid al Luftwaffe asupra Londrei.

Nu a fost vorba de o ieșire a aproximativ 100 de bombardiere medii învechite, ci de primul raid în masă din istorie al celor mai moderne Junkers-88, Dornier-17 și Heinkel-111. Capitala britanică a izbucnit într-o furtună de foc. Churchill era foarte bucuros, în timp ce televiziunile de știri din Anglia și din lumea exterioară dramatizau mormane de civili morți pentru milioane de cinefili, cărora nu li s-au arătat niciodată imagini cu sutele de civili morți din Berlin, masacrați anterior de Churchill, care era responsabil pentru masacrul reciproc. El a pus în mișcare bom-

bardarea civililor, o formă modernă de sălbăticie a cărei moștenire a fost așa-numitul "bombardament pe covor" al Vietnamului de Nord în anii 1970 și atacurile aeriene americane asupra trenurilor de pasageri sârbești neînarmate în 1999.

"Blitzul", așa cum a fost denumit de londonezi la acea vreme, a scos la iveală fisurile deja tot mai mari ale democrației engleze. Potrivit istoricului britanic Michael Walsh, "ministrul informațiilor, Alfred Duff Cooper, și-a trimis fiul, Julius, în Canada - dar nu a informat pe nimeni. Părinții care și-au putut permite acest lucru și-au trimis familiile în America sau în Commonwealth ... În iunie, iulie și august 1940, peste 6.000 de copii au luat parte la exodul celor bogați" (42). În calitate de șef al propagandei britanice, Cooper a fost responsabil pentru mitul poporului englez care împărtășea pericolul comun împotriva dușmanului crud care se presupunea că era hotărât să îi anihileze.

Atacurile teroriste ale lui Churchill împotriva necombatantilor l-au convins pe Hitler că singura metodă care îi mai rămăsese era diplomația cu bâta și morcovul. Poate că bombardamentele îi vor aduce pe britanici la masa de conferințe, dacă nu îi vor readuce la bun simț. În ciuda planurilor pentru "Operațiunea Sealion" (invazia Marii Britanii) elaborate de Wehrmacht, el sperase întotdeauna să evite invadarea Angliei. Chiar și acum, el încă nutrea speranțe într-o viitoare reconciliere anglo-germană, iar ocuparea forțată ar fi făcut pentru totdeauna un astfel de viitor imposibil.

Începând cu sfârșitul verii, Reichsmarschall-ul Goering a fost dezavantajat în operațiunile sale împotriva Angliei. *Knickbein*, sau "Crooked Leg", nume de cod pentru sistemul electronic de navigație al bombardierelor germane, "implica fascicule radio înguste trimise din două locații foarte separate", potrivit istoricului Greg Goebel. "Cele două raze se intersectau deasupra unui oraș țintă, marcându-l pentru bombardament ... Până în septembrie 1940, când Luftwaffe a trecut la raiduri de noapte, contramăsurile împotriva *Knickbein* au fost perfecționate. Britanicii operau transmițătoare *anti-Knickbein* mai puternice, care degradau semnalele *Knickbein* prin injectarea lor cu modele de cod Morse ... *Knickbein* a fost neutralizat. Fără direcție, bombardierele germane se pierdeau uneori în întuneric ... Pe 19 noiembrie, Luftwaffe a atacat Birmingham. Bruiajele britanice erau pe frecvență, iar precizia bombardamentelor germane era slabă. Luftwaffe s-a bucurat de unele succese în decembrie împotriva orașelor britanice care nu erau protejate de bruiaj. Dar până în ianuarie 1941, britanicii au astupat toate găurile (2, 4, 5).

În timp ce eficacitatea bombardierilor germani a fost redusă de interzicerea sistemului lor de navigație, Supermarine *Spitfire* a fost cel puțin egal cu Messerschmitt ME-109, al cărui timp de luptă a fost limitat de considerente legate de combustibil, lucru care nu i-a îngrijorat pe piloții RAF, care puteau în plus să se

parașuteze în siguranță și să lupte din nou cu un alt avion de război. Piloții Luftwaffe erau mai puțin norocoși; piloții care se parașutau deasupra Angliei nu se mai întorceau niciodată. Cu toate acestea, nu este adevărat că Anglia a fost salvată de la o invazie iminentă, deoarece Royal Air Force a distrus prea multe avioane inamice. De la 8 august, când au început operațiunile aeriene, până la 1 septembrie, când Hitler și-a exprimat pentru prima dată îndoielile cu privire la acestea, 467 de avioane germane au fost pierdute față de 1 115 avioane britanice distruse. În ciuda echilibrului continuu al pierderilor în favoarea Luftwaffe, Hitler a declarat la o conferință navală, două săptămâni mai târziu, că "gradul de supremație aeriană necesar pentru a justifica executarea operațiunii *Sealion* nu a fost încă atins".

În lunile care au urmat, el a oscilat între speranța că eforturile sale ar putea duce la o înțelegere cu britanicii și capacitatea bombardierelor sale de a-i forța să se așeze la masa negocierilor. El a fugit de perspectiva de a invada un aliat natural, a cărui prietenie ar fi fost compromisă pentru totdeauna dacă Germania o ocupa. Operațiunea *Sealion* a fost anulată, nu atât din cauza lipsei unei dominații aeriene suficiente, cât pentru că Hitler încă nutrea speranțe de a câștiga Marea Britanie de partea sa. Dar aceasta a suferit din greu în săptămânile anterioare. Infrastructura ei a fost distrusă, fabricile au fost aruncate în aer, RAF a rămas cu câteva sute de piloți supraviețuitori și mai puține avioane în stare de funcționare. Deși se pare că au evitat înfrângerea totală, britanicii s-au confruntat cu rații de foame și cu o izolare tot mai mare.

Fuhrerul se afla el însuși sub presiune. Era conștient de faptul că pactul de neagresiune cu URSS, care era ocupată cu construirea armatei sale, se scurgea rapid. Prețul cerut de Stalin pentru acest acord a fost extinderea sferei sale de influență asupra statelor baltice. Hitler a refuzat cererea, dar a fost forțat să cedeze sub presiunea evenimentelor: neutralitatea Rusiei era esențială pentru confruntarea sa cu aliații occidentali după înfrângerea Poloniei. Tot ce a putut face pentru locuitorii din Letonia, Lituania și Estonia a fost să introducă un protocol prin care sovieticii să nu-i abuzeze în niciun fel, permițând în același timp migrația tuturor persoanelor cu bunurile lor personale. Stalin, desigur, nu a ținut cont de această parte a acordului său în 1940, când a ocupat statele baltice, supunându-le aceluiași tip de jaf, arestări în masă și execuții care au caracterizat preluările armatei roșii peste tot.

Mâinile lui Hitler nu au fost mai puțin legate atunci când sovieticii au atacat Finlanda pe 30 noiembrie. Invazia lor l-a pus într-o poziție foarte proastă, atât din punct de vedere politic, cât și militar. Strategii de la Londra și Paris au plasat capturarea Norvegiei și a Suediei în fruntea listei lor de priorități pentru resursele de minereu de fier ale celei din urmă și pentru bazele navale ale celei dintâi. În consecință, Marea Britanie și Franța i-au ajutat pe finlandezi cu provizii pentru a prof-

ita de sentimentul antigerman care se răspândea în Scandinavia, unde Reich-ul era considerat complice la agresiunea rusă, iar propagandiștii aliați au avut o zi întreagă în care au ironizat "falsul anticomunism al naziștilor". Führerul a îndurat toate acestea într-o tăcere amară, în timp ce avea încredere că sprijinul compatrioților săi nu va fi subminat. În ciuda simpatiei lor profunde pentru finlandezi și baltici, aceștia au trebuit să rămână la distanță, în timp ce un juggernaut sovietic rapace rodea extremitățile estice ale Europei. Hitler semnase într-adevăr un pact cu diavolul, al cărui preț pentru a câștiga timp pentru victorie era sacrificiul teribil al popoarelor nordice.

Planurile lui Stalin privind Finlanda nu păreau mai puțin sigure decât capturarea fără efort a Letoniei, Lituaniei și Estoniei, care i-au căzut în mâini fără luptă. 300 000 de soldați sovietici și 800 de avioane de război s-au confruntat cu 120 000 de apărători finlandezi, care pilotau aproximativ 100 de avioane, majoritatea învechite și slab echipate. Invadând prin Istmul Karelian, puternica Armată a 7-a Roșie a fost oprită în calea sa de Linia Mannerheim, o serie de puncte de apărare antitanc eşalonate, superb camuflate și ingenios concepute, denumite după comandantul suprem al Finlandei, Carl Gustav Mannerheim. Grăbindu-se să îi salveze pe roșii, Diviziile 75 și 139 ale Armatei a 8-a au fost prinse în ambuscadă pe malul îndepărtat al lacului Ladoga de batalioanele de schi finlandeze care trăgeau cu mitraliere *Suomi* de 9 mm rezistente la iarnă. Armele de foc rusești inferioare au înghețat la temperaturi sub zero grade, contribuind la moartea a peste 5.000 de comuniști. Între timp, Divizia 163 sovietică a fost izolată de Armata a 9-a care înainta în centrul Finlandei, apoi anihilată, la fel ca și Divizia 44 în plină retragere.

Forțele aeriene finlandeze erau un amestec pestrîț de piese de schimb de la alte națiuni, în principal biplane vechi din Italia, Olanda, Franța și Anglia. Cu aceste aparate învechite și depășite numeric cu opt la unu, piloții finlandezi au provocat totuși armada aeriană sovietică, până când succesul lor în cerul de deasupra frontului a semănat cu victoria la sol. La mai puțin de o lună după invazia roșilor, 27 500 dintre ei erau morți, de peste zece ori mai mulți decât numărul victimelor finlandeze. Umilința lui Stalin în fața unei victime dezavantajate din punct de vedere numeric și tehnologic s-a datorat în parte moralului și pregătirii slabe a propriilor trupe, care au fost prost servite de ofițerii lor corecți din punct de vedere politic, dar incompetenți din punct de vedere militar. Acestea au fost literalmente depășite în gândire și în luptă de finlandezii mai motivați, a căror apărare eroică l-a încurajat pe Hitler, care își pregătea propriul atac împotriva URSS.

Pentru ca Germania să fie pregătită pentru acea confruntare pe viață și pe moarte din primăvară, neutralizarea Marii Britanii era esențială. El știa că lupta împotriva Imperiului ei, o putere maritimă, nu putea fi încredințată decât Kriegsmarinei. În consecință, el a ordonat creșterea producției de submarine. Anglia putea fi reținută

în mod eficient prin izolarea ei de orice sprijin extern, lucru pe care forțele sale navale ar fi fost în măsură să-l realizeze. Acordându-și astfel încrederea în marinarii și navele Reichului, Führerul și-a îndreptat atenția spre est. Dar, înainte de a putea începe acolo, un alt continent i-a atras atenția.

NSDAP/AO este cel mai mare furnizor Lumea propagandei național-socialiste!

Reviste tipărite și online în multe limbi
Sute de cărți în aproape o duzină de limbi
Peste 100 de site-uri web în zeci de limbi

